

OPINIÓ 9 març 2020 2.00 h

1

CAIGUDA LLIURE

Blancor acollidora

EVA VÀZQUEZ

La por al contagi està tenint uns efectes depriments també en el llenguatge. Locucions precioses per expressar el desig de donar o compartir (“vinc amb tu”, “pren-ne del meu”, “acosta’t”) estan essent objecte d’un procés d’esterilització semblant al que

“**Maria Bofill modela onades i núvols, anells de calitja, llindes i murs**”

ha empès les autoritats a confinar la gent a casa seva i a imposar restriccions dràstiques en el contacte amb els altres. A la porta del dispensari, em comou que el metge hi hagi penjat una nota de disculpa per si et rep amb la mascareta posada i no t’allarga la mà com té per costum. Almenys se’n dol, que enmig d’aquesta obsessiva desinfecció s’estigui perdent calidesa humana. Potser per retrobar-la en algun lloc, me n’he anat al Terracotta Museu de la Bisbal d’Empordà, on hi ha oberta fins al 21 de juny una exposició retrospectiva de l’obra ceràmica de Maria Bofill (Barcelona, 1937) dels últims deu anys.

No hi ha material més afí a la carn que el fang. Quan s’asseca, sense reg que el tonifiqui ni allisi, s’arrisca a clivellar-se com una pell. Els terrissaires temen tant aquesta esquerdia, per on inevitablement se’ls arruïnarà la peça sencera, com la blanor excessiva, que la decanta i fa defallir. Maria Bofill, en canvi, va incorporar la ferida als seus atuells molt aviat, recollint l’art reparador del *kintsugi* japonès en unes delicades peces de tocador romà, fràgils com el paper, que aviat van desembocar en paisatges complets, encara que fossin de la mida d’un palmell. Perquè sigui mal·leable (amorosa al tacte però no apegalosa), l’argila ha de tenir la proporció adequada d’aigua i minerals, i unes mans que s’hi enfonsin sense reticència, que la facin créixer al torn amb unes maniobres que evoquen el fregadís, la manyaga, l’acolliment, la pregària, la caritat. Maria Bofill sent predilecció pels objectes petits, ja sigui un bol –aquesta unitat de mesura de tot ceramista– o una muntanya, i també per la porcellana, la més difícil de les terres, sofisticada i alhora monacal. El ceramista i escriptor anglès Edmund de Waal, buscant els símils que millor defineixen la seva blancor fonda, translúcida i una mica plujosa, la comparava a *L’or blanc* amb el fum, la neu, la boira, amb l’encens dels altars, amb un agró blanc immòbil dins un arrossar o, més atrevit encara, amb el greix de moltó congelat. En les construccions de Maria Bofill sembla haver-hi un trasllat literal d’aquesta poètica, perquè modela onades i núvols, anells de calitja, els efectes del vent sobre la superfície de l’aigua, i també volcans i jardins, llavors i còdols, llindes i murs. Tot petit, abordable, a vegades amb una nota exaltada de vermell o un recés blau, a propòsit perquè ho tinguis a les mans i t’embeuri’s en la nitidesa d’aquests mons en miniatura on podria ajorcar-s’hi un ocelllet. Fins i tot un de malalt.

EVA VAZQUEZ RAMIO

ALTRES ARTICLES DE L'AUTOR

Sala d'espera

Un virus redemptor?

MÉS ARTICLES

MÉS LLEGIDES

1. El xoc (inevitable?)
2. Tres morts en un accident de trànsit entre tres camions i un turisme a Sant Boi de Llobregat
3. Més de mig milió d'euros per a l'eix litoral pedalable BiciTransCat
4. El cap d'epidemiologia de l'Hospital Clínic indica que la tendència a la baixa sembla "estabilitzada"
5. El Japó anuncia l'estat d'emergència durant un mes
6. Salut permetrà acompanyar els malalts crítics en la recta final
7. "Tothom mor sol, però un no ha de morir abandonat"
8. "Davant la pandèmia, s'han de protegir els més pobres"
9. Els propietaris critiquen la "improvisació" de les mesures per al lloguer i apel·len a